

Безумна любов

ПОКОРЕНИ
ОТ ЕДИН
НЕПРЕКЛОНЕН
БОГ

ФРАНСИС ЧАН
и Дейна Янкоски

Предговор от Крис Томлин

CRAZY LOVE
Copyright © 2013 by Francis Chan
Published by David C. Cook
Colorado Springs, USA
All rights reserved.

Originally published in English under the title : Crazy Love
Text © 2008 by Francis Chan
David C Cook. 4050 Lee Vance View, Colorado Springs.
Colorado 80918 U.S.A.

Първо българско издание
© 2016 г., CLC България
София 1000, ул. „Цар Симеон“ 45
тел. 02/ 983 12 21
www.clc.bg
E-mail: office@clc.bg

ISBN: 978-619-90115-2-2

Превод от английски: © Габриела Николова
Редакция: Влади Райчинов
Предпечат: Мариет Крушева
Снимка: Дейли Хейк

Всички права запазени. Никаква част от тази книга
не може да се възпроизвежда под каквато и да е форма,
без писменото разрешение на издателя.

Библейските цитати в книгата са взети
от Библия или Священото Писание на Стария и Новия Завет,
Ревизирано издание © Българско библейско дружество, 2014,
използвани с разрешение, освен в случаите,
където е отбелязано следното:

НП – Библия, Нов превод от оригиналните езици
© Българско библейско дружество, 2013.
Използвани с разрешение.

Какво казват хората за...

БЕЗУМНА ЛЮБОВ

„С уникалния стил на Франсис Чан и с настойчивост, която цели да събуди заспалата църква, затънала в комфорта на средната класа, *Безумна любов* стига до същината на проблема и те кара да искаш още и още от несравнимия Исус, който предлага коренно различен живот на всички ни, и то сега.“

— Луи Гиглио, автор на книгата *I Am Not, but I Know I AM*

„Животът на Франсис е отражение на правдоподобно лидерство, придружено от дълбоко състрадание към изгубените, най-малките и последните. И това е така, защото този човек, мой добър приятел, е пламенен и посветен ученик на своя Спасител. В новата си книга, *Безумна любов*, Франсис сваля опаковката на онова, което ние смятаме, че представлява християнският живот и ни подтиква към една необикновена близост с Исус – близост, която няма как да не промени света около нас!“

— Джони Ериксон-Тада, автор на книгата *Стъпка напред*

„Във време на религиозни шарлатани, духовна апатия и обезсърчаващи книги, които втълпяват, че Бог е заблуда, *Безумна любов* блести като славен лъч на надежда и светлина. Ако сте заседнали в религиозна плитчина, прочетете тази освежаваща книга. Тя отвори очите ми и развълнува душата ми.“

Независимо дали от амвона или от страниците на книга Франсис Чан излива любовта си към Исус Христос и ни показва как да отхвърляме хладкото християнство и да прегърнем изцяло нова и страстна любов към Бога.“

— **Кърк Камерън**, актьор и автор на книгата *Still Growing*

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор от Крис Томлин	15
Въведение към осъвремененото издание	17
Въведение	21
1 глава: Спрете да се молите	27
2 глава: Може и да не завършите тази глава	41
3 глава: Безумна любов	55
4 глава: Портрет на хладките	67
5 глава: Да предлагаш огризки на Святия Бог	85
6 глава: Онази първа любов	103
7 глава: Най-доброто в живота... предстои	117
8 глава: Портрет на пленените	133
9 глава: Кой наистина живее така?	151
10 глава: Същността на въпроса	169
11 глава: Много неща би следвало да се променят за пет години	181
Разговор с Франсис Чан	195
За съавтора	203

ПРЕДГОВОР

С голямо вълнение и почит прегръщам възможността да ви представя моя приятел Франсис Чан. Франсис е от онези рядко срещани хора, които оставят у вас желанието да бъдете по-добър. По-добър приятел, по-добър съсед, по-добър спортист... (Е, може би не точно спортист. Бих могъл да надвия Франсис в почти всеки вид спорт.) Но най-важното е, че Франсис ви вдъхновява да копнеете повече за присъствието на Христос. Ако сте край него повече от трийсет минути, скоро ще разберете, че това е човек с ясна перспектива и решителност да изпълни мисията на Исус. Според някои Франсис си пада малко идеалист, който смята, че един човешки живот наистина би могъл да направи пробив в света. Но аз бих казал, че Франсис е непоправим реалист. И с това имам предвид човек, според когото Бог наистина е такъв, какъвто казва. И че истинската реалност в този живот е да следваш Бога с цяло сърце.

Книгата *Безумна любов*, която държите в ръцете си, може да се окаже най-предизвикателното четиво (с изключение на Божието слово), което ще прочетете през тази година (и не само тази). Статуквото и нормите на така наречения „християнски“ живот, към който са привикнали мнозина от нас, ще се окажат сериозно разтърсени! Любопитен е фактът, че в Деяния на апостолите 11 глава, в края на 26 стих се казва: „Първо в Антиохия учениците бяха наречени християни.“ Интересното за мен е, че християните не са се нарекли така сами. Напротив, те

са *били наречени* по този начин от околните, които са наблюдавали живота им. Чудно ми е дали такова нещо би могло да се случи днес. Може ли някой да погледне нашия живот и да ни нарече „християни“? Смиряващ въпрос, нали!

Безумна любов е напълно подходящо заглавие за тази книга. Когато питат Исус коя е най-голямата заповед, Той отговаря: „Любовта.“

Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум. Това е първа и най-голяма заповед. А втора, подобна на нея, е тази: Да възлюбиш ближния си както себе си.

Матей 22:37-39

По един блестящ начин Франсис ни показва как животът, към който ни призовава Исус, е пълно безумие за света. Разбира се, *да вярваме* в Бога е хубаво нещо. *Да обичаме* Бога обаче е нещо съвсем различно. Да, редно е да бъдем щедри и да даряваме за нуждаещите се по Рождество Христово или след някое бедствие. Обаче да жертваме собственото си удобство и благополучие заради друго – това си звучи напълно безумно за един свят, който се стреми към сигурност и спокойствие.

Аз съм разтърсен до мозъка на костите си от страниците, които ви предстои да прочетете. Развълнуван съм, че ще се потопите в тази така необходима книга. Насърчавам ви да приемете предизвикателството на *Безумна любов*. Убеден съм, че сърцето ви ще затрепти отново по първата ви любов.

Крис Томлин

автор на песни за хваление и поклонение

ВЪВЕДЕНИЕ КЪМ ОСЪВРЕМЕНЕНОТО ИЗДАНИЕ

Пиша този пролог през януари на 2013 г. До този момент от книгата *Безумна любов* са продадени повече от два милиона екземпляра. Ако ви кажа, че откликът към тази книга ме изнепада, би било доста меко твърдение.

Докато пишех *Безумна любов*, си представях как се обръщам само към една ограничена част от всички читатели. Надявах се да вдъхна малко насърчение у онези хора, които се чувстват объркани от църковната система – онези, които са били принудени да се чувстват откачени заради желанието си да следват Писанието простичко и буквално. Нямах представа, че ще се заинтригуват толкова много хора.

От 2008 г. насам виждам известно положително развитие в днешната църква. Наблюдавам повишена чувствителност към страданието на хората в родните ни градове и по света. Все повече християни си задават въпроса какво наистина означава да следват Исус и действено преосмислят начина си на живот. Някои осъзнават нуждата от пълно отдаване и се покаяват от досегашния си стил на живот. Именно в тези хора, както и в църквите, които се стремят към това, аз виждам повече радост и жизненост.

Обичам църквата и изпитвам истинско насърчение, когато виждам и у нас, и по света общности от хора, които живеят

както Бог е повелил да живее Неговата църква. Виждам как Божият Дух работи – *както винаги го е правил* – и съм насърчен, че все повече хора в днешната църква приемат Писанието наистина сериозно и следват водителството на Духа.

Това обаче не бива да ни кара да се отпусваме. Ако си позволим да затънем в удобство и да свикнем да приемаме съществуващото положение на нещата, ще затънем дълбоко.

Докато размишлявам върху онова, което съм написал преди пет години, си давам сметка, че вероятно някои неща днес бих ги написал по-различно. Имаше изказвания, че съм се съсредоточил повече върху нуждите отвъд океана и не съм обърнал достатъчно внимание на обикновения човек, призван да служи на Бога на работното си място в Америка. Че не съм подчертал необходимостта от усърдна работа на работното ни място за прослава на Бога. Че всичко онова, което съм описал в *Безумна любов* – да виждаш Бога ясно, да Го обичаш страстно, да приемаш Писанието сериозно и отговорно – всичко това трябва да прилагаме във всяка област от живота ни.

Безумна любов никога няма да бъде единственото послание, което трябва да се чуе от църквата. Аз обаче съм благодарен, че то продължава да говори на хората. Дори и пет години по-късно все още има нужда да си припомним, че Бог е значително по-голям, отколкото си мислим. Имаме нужда да притихнем в благоговение пред неизмеримата Му любов към нас. Имаме нужда да се отърсим от хладкото равновесие, в което неизменно се настаняваме. Поне аз все още имам нужда да си го напомням. А май и църквата също.

В настоящото издание на книгата *Безумна любов* съм прибавил допълнителна глава, в която информирам читателите за развитието на моето служение. Споделям и мислите, които ме

вълнуват в днешно време. Бог продължава да ме води и напътства. Искаше ми се да го споделя с вас. С изключение на тази допълнителна глава останалият текст си остава почти същият като в изданието от 2008 г. Това означава, че между 1-10 глави и 11 глава е изминал период от пет години. Реших да не променям информацията в първоначалните глави по отношение на това, къде съм живял, колко деца съм имал, къде и как съм служил. Исках почти да не пипам онези глави, тъй като откликът на хората към тях през годините бе много положителен.

Докато четете това ново издание на *Безумна любов*, молитвата ми за вас остава същата както и тогава. Искам да останете смаяни от величието и любовта на Бога. Искам да си дадете сметка, че единственият смислен отклик на Неговата любов е пълното отдаване пред Исус. И искам да проумеете, че най-глупавите хора в този свят са по-скоро тези, които са преживели Божиата любов и въпреки това си живеят в самодоволство, а не онези, които са оставили всяко свое притежание и безрезервно са последвали Христос.

Франсис Чан

ВЪВЕДЕНИЕ

*Да си четеш Библията, да ходиш на църква
и да избягваш „големите“ грехове – това ли е горещата
и всеотдайна любов към Бога?*

Франсоа Фенелон

Всички си даваме сметка, че нещо не е наред.

Отначало си мислех, че това е само при мен. Но един ден се изправих пред два̀сет хиляди студенти в един християнски колеж и ги попитах: „Колко от вас някога са чели Новия завет и са се чудили дали днес в църквата не пропускаме нещо?“ Когато почти всички вдигнаха ръка, се поуспокоих. Поне не съм единственият безумен.

В тази книга ще задавам трудни въпроси. Те ще огласят онова, което много от нас чувстват, но не смеят да изкажат. Не се притеснявайте. Това не е поредната книга, която ще критикува църквите. Лесно е да обвиняваме църквата, ала трябва да си даваме сметка, че всеки от нас е част от нея и следователно и той носи вина. Но смятам, че макар и да не го изказваме на глас, дълбоко в себе си всички усещаме, че в много отношения църквата не се справя добре.

Побиват ме тръпки, като се замисля как пропускаме онова, което би трябвало да бъдем, и ми става тъжно, когато осъзнавам, че всъщност пропускаме онова, което Бог желае за хората, които е възлюбил толкова много, че е дал живота си за тях.

Не винаги съм се чувствал по този начин. Израсъл съм с вярата в Бога, без да имам и най-малка представа какво представлява Той. Наричах се християнин, участвах активно в църковните дейности и се опитвах да стоя далеч от всичко онова, което „добрите християни“ избягват – пиене, наркотици, секс, ругатни. Християнството не беше нещо сложно. Да се бориш срещу желанията си, за да угодиш на Бога. И когато се провалях (а това се случваше често), се чувствах виновен и далече от Бога.

В общи линии не смятам, че поучението, което съм получавал в църквата, е било неправилно. Просто не е било пълно. Разбирането ми за Бога е било тясно и недостатъчно.

Сега съм съпруг, баща на четири деца и пастир на църква в Южна Калифорния. Само допреди няколко години бях доста доволен от начина, по който Бог работи в мен и в църквата ми. След това Бог започна да променя сърцето ми. Това се случваше най-вече в миговете, когато четях Словото Му. Изобличението, което усещах от Словото, заедно с преживяванията ми в някои страни от Третия свят, промени всичко. Някои от парадигмите сериозно се разклатиха в живота ми – а оттам и в църквата ни.

И резултатът бе, че никога не съм се чувствал по-жив. Същото се отнася и за църква „Корнърстоун“. Невероятно е да бъдеш част от общност на вярващи, които са готови да мислят библиейски, а не конвенционално, да бъдеш част от тяло, в което радикалният живот се е превърнал в норма.

Тази книга е написана за онези, които копнеят повече за присъствието на Христос. Тя е за тези, които са отегчени от западния вид християнство; за хората, които не се примиряват със статуквото, а са готови по-скоро да умрат, отколкото да предадат убежденията си.

Надявам се тази книга да ви убеди в едно нещо: че когато се покорите изцяло на Божиите цели, Христос ще ви даде най-голямото щастие в този живот, а и в следващия. Надявам се тя да утвърди желанието ви за „повече от Бога“ – дори и когато сте заобиколени от хора, които смятат, че вече имат „достатъчно от Бога“. Надявам се тя да ви вдъхне повече увереност, ако сте се съмнявали дали западната църква е достатъчно отдадена на Бога. Искам да ви насърча да задавате въпроси, а аз от своя страна ще продължа да ви уверявам, че надежда има.

Бог ме е поставил в град Симай Вели, щата Калифорния, за да поведе една църква от удобно установени хора към живот на риск и приключения. Вярвам, че Той иска да обичаме околните до такава степен, че да сме готови да стигнем до крайност, за да им помогнем. Вярвам, че Той иска да ни познават по това, че даваме – от времето си, от средствата си, от способностите си – и по този начин с времето да започнем движение на „даващи“ църкви. Така можем да облекчим страданието по света и да променим репутацията на Неговата невеста в Западния свят. Като чуваха всичко това, някои хора, включително и в моята църква, директно ми заявяваха: „Ти си луд!“ Но не бих могъл да си представя да посветя живота си на нещо по-велико.

Трябва да спрем да даваме на хората извинение да не вярват в Бога. Вероятно сте чували израза: „Вярвам в Бога, но не и в организираната религия.“ Едва ли хората ще говорят по такъв начин, ако църквата наистина живееше така, както е призвана.

Тогава твърдението би се променило по следния начин: „Не мога да отрека онова, което върши църквата, но не вярвам в техния Бог.“ Така поне би било ясно, че отхвърлят Бога, а не използват църквата, за да се измъкват.

Ще видим как Библията ни призовава да живеем. Важно е да не измерваме духовното си здраве според хората около нас, с които си приличаме. За да започнем това пътешествие, първо трябва да си дадем сметка за неправилните ни разбирания по отношение на Бога и на нас самите.

Преди обаче да си дадем сметка за неправилните неща, трябва да разберем нещо друго. Същността на проблема не е в това, че сме хладки, половинчати или застинали християни. Всичко се крие във въпроса, защо сме такива. Отговорът е, че имаме неправилен възглед за Бога. В съзнанието ни Той е доброжелателно същество, което е доволно, когато хората съумяват до известна степен да го вместят в живота си. Ала забравяме, че Бог никога не е страдал от криза на идентичността. Той знае, че е велик и че заслужава да бъде център на живота ни. Исус е дошъл смирено, като слуга, но никога не ни е молил да Му отдадем само част от себе си. От своите последователи Той изисква всичко.

Първите три глави на книгата са абсолютно основополагащи. Дори и част от материала да не е нова информация за вас, позволете на тези святи истини да ви поведат в поклонение. Моля се четенето ви на следващите страници да бъде прекъсвано от спонтанно и осъзнато хваление към Бога. Позволете тези думи да нашепват в сърцето ви стари истини по нов начин.

След положената в първите три глави основа следващите седем ни призовават да изпитваме себе си. Ще погледнем жи-

вота в светлината на истината кой е Бог. Ще открием какво не е наред в църквите ни и в самите нас.

Тръгнете с мен на това пътешествие. Не обещавам, че ще бъде безболезнено. Промяната, както всички знаем, не е нещо лесно. От вас лично зависи как ще откликнете на онова, което четете. Винаги обаче имате избор – да внесете някакви промени в живота си или да оставите нещата такива, каквито са били досега.

Спрете да се молите

Какво ще си помислите, ако ви кажа: „Спрете да се молите“? Ако ви кажа за малко да спрете да говорите на Бога, да застинете и да се вгледате в Него, преди да изговорите следващата дума? Соломон ни е предупредил да не се втурваме в Божието присъствие с думи. Така правят глупците. Често и ние правим същото.

В нашата култура разчитаме повече на технологиите, отколкото на общността. Ние сме общество, в което изговорените и написаните думи са нещо евтино. Нещо, на което не обръщаш особено внимание, тъй като го има в изобилие. В нашата култура можеш да кажеш всичко. Страхът от Бога обаче е нещо почти нечувано. Ние сме бавни да слушаме, бързи да говорим, и бързи да се гневим.

Мъдрият човек идва при Бога, без да каже нито дума, и застава пред Него в благоговение. Може да ви се стори безнадеждно усилието да се взирате в невидимия Бог. Но в Посланието към римляните 1:20 се казва, че чрез творението ние виждаме „невидимите качества“ и „божествената природа“ на Бога.

Нека да започнем тази книга, като се вгледаме в Бога в тишина. Преди да продължите нататък, ви моля да влезете в интернет и да изгледате видеоматериала „Awe Factor“ на адрес www.CrazyLoveBook.com, за да вкусите от „удивителния фактор“ на нашия Бог. Съвсем сериозно – направете го.

Онемели? Удивени? Смирени?

Когато за пръв път видях тези образи, *не можех да не застина* в поклонение. Не исках нито да говоря, нито да споделям с някого. Исках само да си седя тихо и да се удивявам на Създателя.

Невероятно е като се замислиш, че повечето от тези галактики са открити само през последните няколко години, и то благодарение на телескопа „Хъбъл“. Хиляди години са били във вселената, без никой да знае за съществуването им.

Защо е трябвало Бог да сътвори 350 000 000 000 галактики (и това е само приблизително), които хиляди поколения никога не са виждали, нито пък са знаели, че съществуват? Дали го е направил, за да можем ние да възкликнем: „Ей, Бог е необхватен“? Или пък е искал да видим тези изображения, за да можем да си кажем: „За какъв се мисля аз“?

Р. Ч. Спроул пише: „Невъзможно е човек напълно да осъзнае своята незначителност, докато не се изправи пред величието на Бога.“¹

Нека за малко да забавим скорост и да помислим за сложното устройство на останалата част от творението.

¹ R. C. Sproul, *The Holiness of God* (Carol Stream, IL: Tyndale House, 2000), p. 68.

Знаете ли, че гъсеницата има 228 отделни и ясно обособени мускули на главата? Доста са за едно насекомо. Един обикновен бряст има средно *шест милиона* листа. А собственото ви сърце достига такова налягане, докато изпомпва кръвта по тялото ви, че може да изстреля кръв на почти девет метра. (Никога не съм го пробвал и не ви препоръчвам да го правите.)

Замисляли ли сте се колко многообразен и изобретателен е Бог? Не е било нужно да измисля стотици различни видове банани, но ги е направил. Не било нужно да поставя 3000 различни видове дървета на всеки квадратен километър и половина в амазонската джунгла, но го е направил. Не е било нужно да сътворява толкова различни видове смях. Представете си само различните видове звуци, които издават приятелите ви, когато се смеят – хриптене, сумтене, безмълвен смях, кикот, силен смях, кискане...

Ами начинът, по който растенията преодоляват земното притегляне, като черпят вода от почвата, за да изпълнят стъблото си и всяка своя жилка? Или пък, знаете ли, че паяците произвеждат три вида коприна? Когато плетат своите паяжини, те могат да изтъкат 18 метра коприна на час, като заедно с това изпускат специална мазнина за краката си, която ги предпазва да не се залепват за собствената си паяжина. (Повечето от нас мразят паяци, но осемнайсет метра на час заслужава известно уважение!) Кораловите растения са толкова чувствителни, че могат да умрат, ако водата се промени само с един-два градуса.

Знаете ли, че когато кожата ви настръхва, косъмчетата във фоликулите всъщност ви помагат да се стоплите, като задържат топлината на тялото ви? Или какво да кажем за простичкия факт, че растенията поглъщат въглероден диоксид (който

е вреден за нас) и произвеждат кислород (от който се нуждаем, за да оцелеем)? Сигурен съм, че го знаете, но дали сте се удивявали на този факт? И същите тези растения, които поглъщат отрова и дават живот, са произлезли от малки семенца, които са били поставени в почвата. Някои са били поливани, а други не, но след няколко дни са пробили почвата и са излезли на топлата слънчева светлина.

Каквито и да са били причините за цялата тази многообразност, изобретателност и сложност на вселената, на земята и в собствените ни тела, смисълът на всичко е Неговата слава. Божието изкуство говори за Бога и отразява какъв е Той.

Небесата разказват славата Божия, и просторът известява делото на ръцете Му. Ден на ден казва слово; и нощ на нощ изявява знание. Без говорене, без думи, без да се чуе гласът им, тяхната вест е излязла по цялата земя и думите им – до краищата на вселената.

Псалом 19:1-4

Ето защо се очаква да Му се покланяме. Чрез Неговото изкуство, чрез Неговите творения и Неговите шедьоври отеква истината, че Той е славен. Няма друг като Него. Той е Царят на царете, началото и краят. Той е този, който е бил, който е и който ще дойде. Знам, че сте го чували и преди, но не искам да го пропуснете.

Понякога ми е трудно да реша как да откликна подобаващо на Божието величие в един свят, който е свикнал да Го пренебрегва или просто да Го приема за някаква даденост. Но знайте следното. Бог не желае да бъде приеман за даденост. Той изисква да Му се покланяме и да се боим от Него.

Прочетете отново последните два абзаца. После идете на уебсайта www.CrazyLoveBook.com и изгледайте петнайсетминутния видеоматериал, озаглавен „Just Stop and Think“. Затворете тази книга, ако е необходимо, и се замислете за личността на Всемогъщия, който пребъдва в недостижима светлина. Славният.

Наоколо е плъзнала епидемия на духовна амнезия и никой от нас не е имунизиран срещу нея. Без значение на колко забележителни детайли от Божието творение се натъкваме, колко снимки виждаме на Неговите галактики или на колко залези се любуваме, ние все пак забравяме.

Повечето от нас сме наясно, че трябва да обичаме Бога и да се боим от Него; че трябва да четем Библията си и да се молим, за да Го опознаваме още по-добре; че трябва да Го почитаме с живота си. Но истината е, че не е никак лесно да живеем по този начин.

Объркваме се, когато ни се струва трудно да Го обичаме. А не би ли трябвало да е лесно да обичаш такъв чудесен Бог? Ако обичаме Бога само защото *трябва* да го обичаме, вместо искрено да Го обичаме от цялото си сърце, ние сме забравили кой всъщност е Бог. Амнезията ни отново се е раззрила.

Може да прозвучи „нехристиянски“, но ще ви кажа, че има сутрини, когато нямам настроение да се покланям на Бога или просто забравям да го правя. Случва се. В нашия свят съществуват стотици неща, които отвличат вниманието ни от Бога. Затова се налага съвсем съзнателно и последователно да се стремим да си припомним за Него.

Наскоро бях на среща на випуска ни от гимназията. Хората непрекъснато идваха при мен и ме питаха: „Това *твоята* жена ли е?“ Явно бяха учудени, че такава красива жена би се омъжила за мен. Толкова пъти ме питаха, че накрая и аз самият се вгледах в една наша обща снимка. И тогава бе мой ред да се изненадам. Наистина си е удивително, че моята съпруга е избрала да бъде с мен – и то не само защото е красива. Припомних си дадената ми чрез нея пълнота.

Ние се нуждаем от такива напомнания и за Божията доброта. Програмирани сме така, че да се концентрираме върху онова, което нямаме. По цял ден ни бомбардират реклами какво да си купим, за да се почувстваме по-щастливи или по-секси, или по-спокойни. Тази неудовлетвореност бързо се прехвърля и върху отношението ни към Бога. Забравяме, че в Него вече имаме всичко, което ни е необходимо. И тъй като не разсъждаваме често кой е Бог, бързо забравяме, че Той е достоен да Му се покланяме и да Го обичаме. И че би трябвало да се боим от Него.

Е. У. Тоузър пише:

Онова, което изниква в ума ни, когато се замислим за Бога, е най-важното нещо за нас. Поклонението е или чисто, или примитивно – в зависимост от това, дали поклонникът таи в себе си възвишени или примитивни мисли за Бога. По тази причина най-сериозният въпрос пред църквата винаги е бил самият Бог. А най-съдбовното нещо за човека е не какво е казал или сторил в даден момент, а как мисли за Бога вътре в сърцето си.²

² A.W. Tozer, *The Knowledge of the Holy* (San Francisco: Harper-SanFrancisco, 1992), p. 1.

Щом като „най-сериозният въпрос“ пред нас наистина е какво представлява самият Бог, тогава как се учим да Го познаваме?

Вече видяхме, че Той е Съзателят както на величието на галактиките, така и на сложността на гъсениците. Но какво представлява самият Той? Какви са Неговите качества? Кои са нещата, които Го определят като Бог? Как да се боим от Него? Как да Му говорим? Не спирайте до тук. Трябва да си припомним тези неща. Те са основни и жизненоважни.

Бог е свят. Много хора заявяват, че каквото и да вярвате за Бога, не е проблем, стига да сте искрен. Но това е все едно да описвате ваш приятел ту като грамаден 140-килограмов борец по сумо, ту като дребен 40-килограмов гимнастик. Без значение колко сте искрен във вашите обяснения, двете описания просто няма как да се верни.

В нашия случай най-същественото е, че Бог вече си има име. Той има Своя идентичност. Не сме ние тези, които решават кой и какъв ще е Бог. Още преди много векове Бог заявява пред Мойсей: „Аз съм Онзи, Който съм“ (Изх. 3:14). Това не можем да го променим.

Когато казваме, че Бог е свят, това означава, че Той е отделен от нас, различен от нас. И поради тази отделеност няма начин напълно да схванем всичко онова, което е Той. За евреите, когато нещо се изрече три пъти, това изразява съвършенство. Така че да наречеш Бога „свят, свят, свят“ означава да кажеш, че Той е съвършено отделен – нищо и никой не може да се сравни с Него. Ето това означава Бог да бъде „свят“.

Християнските автори и богослови преравят синонимния речник, за да намерят думи, с които да опишат Бога според сла-

вата, която заслужава. Неговата съвършена святост обаче по дефиниция ни уверява, че никакви думи не могат да обхванат Бога. Не ви ли носи радост фактът, че можете да се покланяте на един Бог, когото и да искате, няма как да преувеличите?

Бог е вечен. Повечето хора вероятно ще се съгласят с това твърдение. Но някога замисляли ли сте се сериозно какво точно означава това? Всеки от нас си има начало. Всичко, което съществува, е започнало в някакво конкретно време.

Всичко, освен Бог. Той винаги е съществувал – още преди Земята, преди Вселената и преди ангелите. Бог съществува извън времето и тъй като ние сме във времето, никога няма напълно да схванем тази Негова същност.

Малко е потискащо да не можем напълно да разберем Бога. Но би било нелепо да смятаме, че имаме право да ограничим Бога до нещо, което сме способни да схванем. Какъв малък и незначителен бог би бил Той тогава! Ако умът ми е с размера на чашка за кафе, а Бог е с размера на всички океани, би било глупаво да твърдя, че Той представлява количеството вода, което мога да обхвана в себе си. Бог съществува отвъд нашия ограничен във времето и зависим от въздуха, храната и съня живот.

Спрете, моля ви, за минутка тук и отдайте слава на вечния Бог: „Ти, Господи, завинаги седиш Цар, а споменът Ти е от род в род... Ти си същият. Твоите години няма да се свършат“ (Пс. 102:12, 27).

Бог е всезнаещ. Не е ли плашеща тази мисъл?

Всеки от нас до известна степен успява да заблуди приятели и роднини за онова, което се случва вътре в него. Но пред Бога

това няма как да се случи. Той познава всекиго от нас дълбоко и конкретно. Знае мислите ни, преди да си ги помислим; знае действията ни, преди да ги извършим; знае кога лягаме, кога ставаме, къде ходим. Знае кои сме и какво ще предприемем. Не можем да Го избегнем дори и да искаме. Когато ми омръзне да се опитвам да Му бъда верен и искам да си почина мъничко, и това не е изненада за Бога.

Тази истина довежда Давид до изблик на поклонение пред Бога. За него това знание е чудно и страшно. В Псалом 139 той пише, че дори и в тъмнината не може да се скрие от присъствието Му. Дори в утробата на майка му – Бог е там.

В Посланието към евреите 4:13 се казва: „Няма създание, което да не е явно пред Бога. Всичко е голо и разкрито пред очите на Този, пред когото има да отговаряме.“ Отрезвяващо е да осъзнаеш, че става въпрос за същия свят и вечен Бог, създал милиарди галактики и хиляди видове дървета в гората. Това е същият Бог, който отделя време, за да опознае всяка една малка подробност за всекиго от нас. Не е длъжен, но го прави, защото иска.

Бог е всемогъщ. В Посланието към колосяните 1:16 се казва, че всичко е за Бога: „Чрез Него и за Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти. Всичко чрез Него бе създадено.”

А не живеем ли така, сякаш Бог е създаден за нас, за да изпълнява *нашите* желания, да *ни* благославя, да се грижи за хората, които *ние* обичаме?

В Псалом 115:3 се казва: „Нашият Бог е на небето. Прави всичко, което Му е угодно.“ Въпреки това продължаваме да

Му задаваме въпроси от сорта на: „Защо си ме направил с това тяло, а не с онова?“ „Защо толкова много хора умират от глад?“ „Защо съществуват толкова много планети без живот?“ „Защо в семейството ми нещата са толкова зле?“ „Защо не се изявиш по-осезаемо на хората, които имат нужда от Теб?“

Отговорът на всички тези въпроси е прост. Защото Той е Бог. Той има правото да пита нас защо толкова много хора гладуват. Колкото и да ни се иска, ние нямаме никакво право да търсим сметка от Бога за действията Му.

Пред Него всички земни жители се смятат за нищо. По волята си Той действа между небесната войска и между земните жители. Никой не може да спре ръката Му или да Му каже: „Какво правиш Ти?“

Даниил 4:35

Можете ли да се покланяте на един Бог, който не е длъжен да ви дава обяснение за действията си? Не ви ли кара високомерието да мислите, че Бог ви дължи обяснение?

Вярвате ли наистина, че в сравнение с Бога „всички земни жители са нищо“? Включително и вие?

Бог е справедлив. Едно от определения за справедливост е „награда или наказание според заслугите“. Ако от нас зависи да определим какво заслужаваме, ще получим толкова различни отговори, колкото хора има на земята. Това обаче не зависи от нас най-вече защото измежду нас няма нито един добър.

Бог е единственият, който е добър. Именно Той определя стандартите. Тъй като мрази греха, Бог трябва да наказва виновните. Това правило може и да не ви харесва. Но нека го кажа

направо. Когато си направите своя вселена, ще можете вие да налагате правилата. А ако има несъгласия, нека не бързае да предполагаме, че Неговото мислене има нужда от корекция.

Нужни са доста усилия, за да схванем цялата ненавист на Бога спрямо греха. Ние си намираме извинения като: „Да, понякога у мен има гордост. Но пък всеки има проблем с гордостта.“ В Притчи 8:13 обаче Бог казва: „Аз *мразя* гордостта и високомерието.“ Ние с вас не можем да Му казваме доколко да мрази арогантността. Бог ненавижда и наказва греха толкова строго, колкото изисква Неговата справедливост.

Бог никога не извинява греха. И е напълно последователен в Своята етика. Когато започнем да се съмняваме дали Бог наистина мрази греха, трябва да си спомним кръста, на който Неговият Син е измъчван, осмиван и бит заради греха. Заради *нашия* грях.

Няма съмнение – Бог мрази греха и трябва да го накаже. И в това отношение Той е напълно справедлив.

Пред престола

До сега говорихме за неща, които можем да видим с очите си и които знаем за творението, както и за някои от качествата на Бога, разкрити в Библията. Но много от характеристиките на Бога се простират отвъд нашето разбиране. Той не може да се побере в този свят. Няма как да го обясним с думи или да го обхванем с нашия разум.

Въпреки всичко в Откровение на Йоан 4 гл. и в Исая 6 гл. имаме две различни описания на небесната тронна зала. Нека ви обрисувам тази картина с думи.

Когато в книгата Откровение описва Бога, Йоан сякаш се мъчи да намери земни думи, с които да преразкаже видяно-

то. Описва Седналия на престола посредством скъпоценните камъни яспис и сардис, а мястото около престола – като дъга, която изглежда като смарагд. Бог, който седи на престола, прилича повече на искрящи скъпоценни камъни, отколкото на плът и кръв.

Този вид художествена образност може да се стори трудна за възприемане от хора, които не мислят по този начин. Представете си обаче най-изумителния залез, който някога сте виждали. Спомняте ли се искрящите цветове по небосвода? Помните ли как сте се спрели, за да се насладите на красотата му? И как възклицанията „Еха!“ и „Каква прелест!“ са ви се стрували абсолютно недостатъчни? Нещо несравнимо по-велико се опитва да предаде Йоан в Откровение 4 гл., когато разказва какво е видял из небесната тронна зала.

Йоан описва „светкавици и гласове, и гърмежи“, които излизат от Божия престол. Престол, който не може да се сравни с никой друг. Пише също, че пред престола горят седем огнени светила и има нещо като стъклено море, подобно на кристал. Като използва обикновени думи, той прави всичко възможно да опише едно небесно място и един свят Бог.

За мен най-интересно обаче е как Йоан описва онези, които стоят около престола. Първо виждаме двајсет и четири старейшини, облечени в бели дрехи и със златни венци на главите. След това Йоан разказва за някакви четири живи същества с по шест крила, покрити с очи навсякъде по телата и крилата си. Първото е с лице на лъв, второто на теле, третото на човек и четвъртото на орел.

Представям си какво би било в действителност да видя някое от тези същества в гората или например на плажа. Най-вероятно ще припадна! Би било ужасяващо да видиш същество

с лице на лъв, отрупано с очи „и отпред и отзад“.

Сякаш дотук описанието на Йоан не е достатъчно безумно и странно, та той продължава, като ни съобщава дори и онова, което съществата казват. Двайсет и четиримата старци хвърлят златните си венци пред Седналия на престола, падат по лице пред Него и възкликват: „Достоен си, Господи наш и Боже наш, да приемеш слава, почит и сила, защото Ти си създал всичко и поради Твоята воля всичко е съществувало и е било създадено!“ В същото време четирите същества не спират (ден и нощ) да повтарят: „Свят, свят, свят е Господ Бог Всемогъщ, Който беше и Който е, и Който ще бъде!“ Само си представете да сте в тази зала в обкръжението на старейшините, които възпяват славата на Бога, и съществата, които възвестяват святостта Му.

Пророк Исаия също е имал видение за Бога в тронната Му зала, но този път картината е по-ясна: „Видях Господа, седнал на престол.“

Представяте ли си! Исаия е видял това и е останал жив? Израилтяните са се криели, когато Бог е преминавал покрай техния лагер, тъй като са умирали от страх да Го погледнат дори и в гръб. Страхували са се да не измрат, ако зърнат Бога.

Исаия обаче е вдигнал очи и е видял Бога. Той описва как полите на дрехата Му изпълват целия храм, а над Него стоят серафими. Всеки от тях има по шест крила – подобно на съществата, които описва Йоан в Откровение. Исаия ни казва, че те викат един към друг: „Свят, свят, свят Господ на Силите! Славата Му изпълва цялата земя!“ Тогава се разклащат праговете и храмът се изпълва с дим – подобно на описанието на Йоан за „светкавици, гласове и гърмежи“.

Описанието на Исаия е с по-малко подробности от това на

Йоан, но Исаия по-скоро разказва за собствените си преживявания в тронната зала на Бога. Неговите думи отекват сред димната зала и клатещите се прагове: „Горко ми! Загинах, тъй като съм човек с нечисти устни и живея между хора с нечисти устни, понеже очите ми видяха Царя, Господа на силите!“ И тогава един от серафимите донася на Исаия разпален въглен, взет с щипци от жертвеник. Докосва с него устните на пророка и му казва, че беззаконието му е отнето.

И двете описания си имат определена цел. Йоан ни помага да си представим какво представлява тронната зала на Бога, докато Исаия ни напомня какъв следва да бъде нашият отклик на този Бог.

Нека викът на Исаия стане и наш. Горко ни... Ние сме хора с нечисти устни!

Може би имате нужда да поемете дълбоко дъх, след като се замислихме за личността на Бога, сътворил галактики и гъсеници, възкачен високо на престола и прославян от същества, толкова изумителни, че ако биха могли да бъдат фотографирани, биха се въртели седмици в най-гледаното време на новините. А сега, ако не сте достатъчно зашеметени, сами намерете Исаия 6 глава и Откровение 4 глава. Прочетете бавно и на глас описанието там, като се постараете максимално да си представите онова, за което говорят двамата автори.

Най-подходящо би било да завършим тази глава така, както я започнахме – като застинем с мълчание и благоговение пред този велик и страховит Бог, чиято слава изпъква още повече на фона на собствената ни нищожност!

ЗАВИНАГИ
с теб

бракт в светлината на възраст

ФРАНСИС ЧАН & ЛИСА ЧАН

ОЧАКВАЙТЕ СКОРО
И СЛЕДВАЩОТО ЗАГЛАВИЕ ОТ СЪЩИЯ АВТОР!